

SODOBNA ITALIJANSKA LIRIKA

(Od futurizma do danes)

OBLAK IN DEKLICA

Corrado Govoni (1884)

Ujet med ljubosumni pentagram
telegrafskega droga, zaprašen
visi papirnat zmaj: precej viharjev
bo treba, da ga uničijo tam gori.
To je ljubezensko nedolžno pismo,
ki ga je kak boječ pomladni oblak
poslal kateri izmed trških deklic,
brežcutni do ljubezenske izjave
orjaka s srcem puhaste meglice:
nasprotno: besno mahajoč z rokami
je spravila se nanj, ko je odkrila,
kako iz bistré vóde od spod navzgor
zamaknjen opazuje zlato senco,
ki njeno golo jo telo ponuja.
Odšla je posušit se v toplo travo:
žuželke so zdaj biseri in vode
je nébesna žival se polastila.
Potem je padel sneg večera, v oknu
so se nagnetle ženske in z očmi
hudobnih lutk zagledale se v svet.
Bos čez dvorišče stopil je otrok,
nesoč na dlani jabolko zeleno,
kakor svetilko, že nažrto od plesni
in z vonjem po ugaslem ognju: slepe
plesale so vrh streh, z elastiko
privezane, lesene lastovke.

KOZA

Umberto Saba (1883—1957)

Pogovarjal sem se s kozo. Stala
je sredi travnika; privezana.
Vsa mokra od dežja
je, sita, meketala.

Kot bratu brat glas mojega trpljenja
zvenel je z njenim. In sem odgovoril, v šali
najprej, potem, ker je trpljenje večno,
svoj glas ima in ga ne menja.
Ta glas ječati
sem slišal v kozi na samotni trati.

V kozi z židovskim obrazom pretresljivo
ječati slišal sem poslednje húdo,
in vse živo.

STOTNIK

Giuseppe Ungaretti (1888)

Na sleherni odhod sem bil pripravljen.

Ko si skrivnostna, noč, si usmiljena.

Če sem otrok prebudil se nenadoma,
Sem se pomiril, ko sem slišal
Lajež potepuških psov
V odsotni ulici. Več se mi je zdel
Od večne lučke pred Marijo,
Ki je gorela zmerom v oni sobi,
Mistična tovarišija.

In ne da bi zasledoval
Odmeve izpred rojstva,
Sem se presenetil s srcem, mož?

Toda ko tvoj obraz, noč, bil je gol,
Na kamen vržen,
Sem bil samo še vlakno elementov,

Blazna, v slednji stvari očita,
Mučna je bila prihodnost.

Stotnik je bil veder.

(Na nebo priplavala je luna)